

після падіння: Овен 2103

— ВІДВЕЗІТЬ МЕНЕ на Землю, — наказав Лукас Корта. Екіпаж визволив його з капсули місячної петлі й затягнув зневодненого чоловіка з гіпоксією та гіпотермією до шлюзу.

— Сеньйоре Корта, ви на борту циклера ВТО «Святі Петро й Павло», — сказала менеджерка шлюзу, запечатавши герметичні двері.

— Укриття, — прошепотів Лукас Корта й виблював. П'ять годин він тримався в капсулі, що врятувала його від знищення «Корта геліо». П'ять годин, протягом яких скеровані обстріли знищували його промисловість у морях Місяця, протягом яких ворожа програмна атака заморожувала рахунки, а Маккензі вирізали його місто. Його брати оголили лева, щоб захистити дім Корт, а він утік через Море Достатку, догори, якнайдалі від Місяця.

— *Врятуй компанію*, — сказав Карліньйос. — *Ти маєш план?*

— *Я завжди маю план.*

П'ять годин, протягом яких він летів геть від «Корта геліо», кружляючи, немов уламок від вибуху. А потім — затишок рук, теплі голоси, міцність корабля довкруг нього — *корабля*, а не якоїсь іграшки з алюмінію та пластику — розслабили напружені м'язи, тож його вивернуло. Екіпаж ВТО зайшов з портативними пілотягами.

— Якщо обернетесь отак, стане легше, сеньйоре Корта, — підказала менеджерка шлюзу. Вона накинула на плечі Лукаса термоковдру, а тоді команда перевернула його на спину та підштовхнула до ліфта. — Ми швидко повернемо вас до місячної гравітації.

Лукас відчув, як ліфт рушив, і на його ноги подіяла гравітація циклера. Він спробував сказати: «Земля». Слова заглушила кров. У грудях затріщали альвеоли. Він вдихнув вакуум ще вниз, у Морі Достатку, коли Аманда Сун спробувала вбити його. Сім секунд він провів на голій місячній поверхні. Без скафандра. Без повітря. Видих. Перше правило місячних бігунів. Спустош легені. Він забув — забув про все, крім повітряного шлюзу на станції місячної петлі. Легені розривало. Тепер він — місячний бігун. Йому мали б дати значок з Доною Луною: один бік обличчя з чорною шкірою, інший — білий череп. Лукас Корта засміявся. На якусь мить він було подумав, що задихнеться. На підлозі ліфта лежала калюжка кривавого харкотиння. Треба чітко вимовити слова. Ці жінки, Воронцови, зрозуміють.

— Спустіть мене до земної гравітації, — витиснув він.

— Сеньйоре Корта, — почала менеджерка.

— Я хочу на Землю, — промовив Лукас Корта. — Мені потрібно на Землю.

Він лежав на діагностичному ліжку медцентру в самих лише шортах. Він ніколи не любив шорти. Дитячі й недоладні. Він їх не носив навіть тоді, коли на них була мода, а це траплялося часто, бо мода на Місяці циклічна. Шкіра пасувала б краще. Він з гідністю носив би наготу.

У ногах діагностичного ліжка стояла жінка. Її, немов богиню, оточували руки-сенсори та ін'єктори. Біла, середніх років, втомлена. Вона повністю все контролювала.

— Мене звуть Галіна Івановна Волікова, — промовила жінка. — Я буду вашою особистою лікаркою.

— Я — Лукас Корта, — прохрипів Лукас.

Праве око лікарки Волікової замиготіло, зчитуючи інформацію з її медичного інтерфейсу.

— Розрив легені. Множинні крововиливи в мозку — ще десять хвилин, і ви б померли від мозкової гематоми. Пошкоджена рогівка, внутрішні крововиливи в обох очних яблуках, розрив альвеол. І перфорована барабанна перетинка. Яку я залатала.

Вона ледве-ледве всміхнулася з похмурою іронією, тож Лукас зрозумів, що з нею можна мати справу.

— Скільки... — прошипів Лукас Корта. У лівій легені застрягли уламки скла.

— Поки я вас випущу — принаймні орбіта, — відповіла лікарка Волікова. — І не говоріть. — Орбіта: двадцять вісім днів. У дитинстві Лукас вивчав фізику циклерів — їхні продумані енергоощадні орбіти, що обвивали всю поверхню Місяця, двічі досягаючи його, а тоді, немов з праці, летіли повз поверхню Землі назад. Цей процес мав назву сальто-орбіта. Лукас не розумів обрахувань, але оскільки це входило до сфери бізнесу «Корта геліо», довелося вивчити його принципи, якщо не деталі. Циклери оберталися навколо Землі та Місяця так само, як і космічні тіла, описуючи власні кола навколо Сонця, а вже Сонце та його світи вели довкруг галактичного центру власний танок тривалістю чверть мільйона років. Усе рухається. Усе є частиною величного танцю.

У ногах пролунав новий голос, з'явилася нова постать — нижча і м'язистіша, ніж лікарка Волікова.

— Він чує? — голос жінки чистий і мелодійний.

— Може.

— І говорить, — пробелькотів Лукас. Постать вийшла на світло. Капітанку Валентину Валеріївну Воронцову знали в обох світах, утім вона формально відрекомендувалася Лукасу Корті.

— Ласкаво просимо на борт «Святих Петра й Павла», сеньйоре Корто.

Капітанка Валентіна мала міцну, квадратну статуру. Земні м'язи, російські вилиці, казахські очі. Обидвом світам було відомо їй те, що її сестра-близнючка Єкатеріна — капітанка «Богородиці Вишгородської». Капітанки Воронцови зажили легендарної слави. Перша легенда полягала в тому, що вони — ідентичні плоди, які виношували та виховували різні названі матері в різних гравітаціях. Одна народжена в космосі, інша — на Землі. Другий усталений міф — вони телепатки з вродженою здатністю комунікувати на будь-якій відстані. Квантова магія. Третій міф стверджував, що вони регулярно мінялись і керували двома циклерами WTO

по черзі. З усіх легенд про Капітанок Близнючок Лукас вірив лише в останню. Змусь ворогів сумніватися.

— Як я розумію, про ситуацію на Місяці тобі ще не повідомили, — сказала капітанка Валентіна.

— Я готовий.

— Я так не думаю. Лукасе, гірших новин у мене ще не було. Усе, що ти знав, втрачено. Твого брата Карліньйоса вбили під час оборони Жуан-де-Деуша. Боа-Вішту зруйновано. Рафаель загинув внаслідок розгерметизації.

Усі п'ять годин на самоті в капсулі місячної петлі, що не давала змоги подивитися назад, уява Лукаса малювала найтемніші сценарії. Він бачив свою мертву сім'ю, зруйноване місто, імперію, що розвалювалась. Він мав здогадки щодо новин Валентіни Воронцової, але вони однаково вразили та спустошили його, наче вакуум.

— Розгерметизація?

— Краще не говоріть, сеньйоре Корто, — сказала лікарка Волікова.

— «Маккензі металз» підірвали поверхневий шлюз, — пояснила капітанка Валентіна. — Рафаель провів усіх до укриттів. Ми вважаємо, що коли приміщення розгерметизувалося, він якраз шукав тих, хто міг відстати.

— У його дусі. Щось благородне й дурне. Луна? Робсон?

— Асамоа врятували вцілілих і забрали до Тве. Брайс Маккензі вже подав клопотання до Суду Клавія, щоб отримати опіку над Робсоном.

— Лукасіньйо? — зараз він почувався сильнішим емоційно та контролював тіло, щоб вимовити те ім'я, котре хотів викрикнути найпершим. Якщо Лукасіньйо загинув, він встане й вийде з камери шлюзу.

— Він у безпеці, у Тве.

— Ми завжди могли покласти на Асамоа, — Лукасіньйо живий і в безпеці, і це знання було сонячно-гарячою радістю: як гелій під час термоядерного синтезу.

— Охоронниця Аріель допомогла їй втекти з Байрру-Алту. Вона переховується. Як і твій брат Вагнер. Його прихистив Меридіан.

- Вовк і каліка, — прошепотів Лукас. — А компанія?
- Роберт Маккензі вже опановує інфраструктуру «Корта геліо». Запропонував контракти твоїм колишнім працівникам.
- Вони були б ідіотами, якби не погодилися на його умови.
- Вони погодилися. Він оголосив про створення нової дочірньої компанії «Маккензі-сплав». Генеральний директор — його троюрідний племінник Юрій Маккензі.
- Після перших двох-трьох усі австралійці зливаються в одну масу, — глибоко засміявся Лукас зі свого похмурого жарту й відчув кров. — Зрозуміло, що це все Суни. Вони цькують нас одне на одного.
- Сеньйоре Корто, — знову нагадала лікарка Волікова.
- Вони змушують нас із насолодою різати одне одному горлянки. Вони планують на десятиліття вперед, ці Суни.
- «Тайянг» розглядає декілька варіантів щодо екваторіальної нерухомості, — промовила капітанка Валентіна.
- Вони планують перетворити екватор на суцільний пояс із сонячних батарей, — прошипів Лукас. Шматки легень розривалися з кривавим харкотинням. Він знову викашляв кров. Рука-маніпулятор простягнулася витерти червону пляму.
- Цього досить, капітанко, — відрубала лікарка Волікова.
- Капітанка Валентіна склала кінчики пальців і схилила голову: місячний поклін, хоч сама вона із Землі.
- Мені шкода, Лукасе.
- Допоможи мені, — попросив Лукас Корто.
- ВТО-Космос та ВТО-Земля тримаються на відстані від ВТО-Місяць, — відповіла капітанка Валентіна. — У нас особливі вразливості. Захист нашого рушія маси перебуває в точці Лагранжа¹, наші наземні пускові установки мають першорядне значення. Нам заздять і росіяни, і китайці, й індійці.

¹ Місце в космічному просторі, де врівноважуються гравітаційні сили двох великих тіл, наприклад, Землі та Місяця, дозволяючи об'єкту, у цьому разі — кораблю, залишатися в стабільному положенні відносно цих двох тіл.

Маніпулятори знову зарухалися. Раптом Лукас відчув укол під правим вухом.

— Капітанко, треба змусити Місяць повірити, що я мертвий.

Капітанка, лікарка й руки медичного апарата повільно розчинились у білій пелені.

*

Він не зрозумів, у який момент розчув музику, але пірнув у неї, наче плавець з розірваним меніском. Вона огорнула його, як повітря, як навколоплідні води, і він з насолодою лежав у ній із заплющеними очима й безболісно дихав. Музика була благородною, спокійною та впорядкованою. Щось на взір джазу, вирішив Лукас. Не його музика, не та музика, яку б розумів чи поцінував, але він упізнавав її логіку, шаблони, які вона малювала з часом. Він довго лежав, намагаючись зосередитися лише на музиці.

— Білл Еванс, — промовив жіночий голос.

Лукас Корта розплющив очі. Те саме ліжко, ті самі медичні боти й розсіяне м'яке світло. Той самий гул кондиціонера й електрики вказував: він на кораблі, а не на землі. Та сама лікарка клопоталася на краю поля його зору.

— Я відстежувала вашу нейронну активність, — сказала лікарка Волікова. — Ви добре реагуєте на модальний джаз.

— Мені сподобалось, — відповів Лукас. — Можете вмикати його в будь-який час.

— Справді? — відгукнулася лікарка Волікова, і Лукас знову почув веселощі в її голосі.

— Як я, лікарко?

— Ви провели непритомним сорок вісім годин. Я владнала найгірші пошкодження.

— Дякую вам, лікарко, — сказав Лукас Корта. Він вирішив здійснитися на лікті. В середині нього розірвалася плоть, лікарка Волікова скрикнула й кинулася до ліжка. Вона опустила його на м'яку поверхню.

— Вам треба відновитися, сеньйоре Корто.

— Мені потрібно працювати, лікарко. Я не можу лежати тут вічність. У мене обмежені кошти й бізнес, що потрібно відбудувати. І мені треба на Землю.

— Ви народилися на Місяці. Подорож на Землю неможлива для вас.

— Вона не неможлива, лікарко. Це діло нехитре. Просто смертельне. Але все закінчується смертю.

— Ви не можете полетіти на Землю.

— Я не можу повернутися на Місяць. Маккензі вб'ють мене. І тут я залишитися теж не зможу. Гостинність Воронцових має свої межі. Здивуйте мене, лікарко. Ви спеціалізуєтесь на медицині в умовах зниженої гравітації. Гіпотетично.

Почалася нова мелодія, звивиста й модальна. Фортепіано, басы, шепітливі барабани. Такі незначні зусилля. Такий неймовірний ефект.

— Гіпотетично, інтенсивні тренування й медична підтримка дозволять уродженцю Місяця прожити в земних умовах дві луни.

— Гіпотетично, чотири луни можливі?

— Для цього знадобилося б багато лун фізичної підготовки.

— Скільки лун, лікарко? Гіпотетично?

Лікарка Волікова низала плечима, і він почув тихе роздратоване зітхання.

— Рік, як мінімум. Чотирнадцять-п'ятнадцять лун. І навіть тоді шанс на виживання після злету становив би не більш як п'ятдесят відсотків.

Лукас Корто ніколи не був гравцем-авантюристом. Він мав справи з імовірностями. Як віцеголова «Корта геліо» він перетворював їх на конкретику. І зараз він втрапив у залізу облогу ймовірностей, тож єдиною його ставкою була надія.

— Тоді в мене є план, лікарко Волікова.

1: Діва 2105

ХЛОПЧИК ПАДАЄ з вершини міста.

Він стрункий і витончений, як лінія електропередач. Його мідна шкіра вкрита темними веснянками. Очі зелені, губи соковиті та повні. Його волосся — копиця дредів іржавого кольору, яку стримувала лаймова пов'язка. Вилиці підкреслюють дві блискучі смуги, вертикальна лінія пролягає по центру губ. Він вбраний у спортивне трико мандаринового кольору з низькою посадкою та білу футболку оверсайз. Футболка промовляє: «ФРЕНКІ КАЖЕ»¹.

Від верхівки до дна великої вулканічної камери, у якій розташована Королева Півдня, три кілометри.

Горішньою частиною міста бігали діти, вільно гасали старими автоматизованими промисловими рівнями, прослизали крізь риштування з неймовірною грацією та майстерністю, стрибали з рейок і стійок, перестрибували зі стіни на стіну, розбігалися, перекидалися, переверталися, перелітали прірви, дедалі вище й вище, ніби вага слугувала паливом, яке вони використовували, щоб перевернути гравітацію догори дригом.

Хлопчик — наймолодший у команді. Йому тринадцять, він сміливий, меткий і завзятий, його притягує висота. Він лазить зі своїми друзями-трейсерами² лісистю долиною

¹ Слоган, що набув популярності в 1980 через британську групу *Frankie Goes*.

² Паркуристи.

Королеви Півдня, але очі його звернені до високих веж, до точки, де вони поєднуються з лінією сонця. Розім'яв м'язи, натягнув захист на руки й ноги. Трохи пострибав, щоб розслабитися, ступив на лавку, в уяві він уже на десять метрів вище. На сотню. На тисячу. Він танцює вздовж парапетів, що обмежують ліфтові кабіни п'ятиметровими стінами. До вершини міста. Вершина міста.

І найменшої помилки вистачить: секундна затримка реакції, міліметр, який не дає дотягнутися, палець, що недостатньо міцно вхопився. Його рука ковзає кабелем і він падає в порожнечу. Жодного крику, лише легенький, сповнений захвату зойк.

Хлопчик падає. Спочатку на спину, руки й ноги намагаються вчепитися за виступи на сплетінні труб та кабелів вздовж даху Королеви. Короткий шок, коли трейсери усвідомлюють, що трапилось, а тоді вони зриваються з місця та мчать дахом до найближчої вежі. Їм не вдається досягнути швидкості, що здолала б гравітацію.

Є певні правила падіння. Передовсім хлопчик навчився падати, а вже тоді — стрибати, перестрибувати й лазити.

Правило перше: обернися. Якщо не бачиш, що під тобою, вважай, що покалічився, коли й не вбився. Він обертає голову, дивиться донизу, на безкраї простори між сотнями веж Королеви. Він розвертає верхню частину тулуба та кричить, коли напружує прес й обертає решту тіла донизу. Під ним — смертельно небезпечні ґрати з перехресних мостів, транспортних канатів, помостів та оптоволоконних ліній, сплетених між хмарочосами Королеви. Потрібно зорієнтуватися.

Правило друге: збільш опір повітрю. Він розпротує руки й ноги. Атмосферний тиск у місячному середовищі сягає 1060 кілопаскалів. Прискорення в цій гравітації становить 1,625 метра за секунду у квадраті. Кінцева швидкість об'єкта під час падіння в атмосфері — шістдесят кілометрів на годину. Удар об поверхню Королеви Півдня зі швидкістю шістдесят кілометрів на годину дає йому вісімдесятивідсотковий шанс померти. Удар зі швидкістю п'ятдесят кілометрів на годину

гарантує вісімдесят відсотків виживання. Модна футболка розлітається від вітру. І ФРЕНКІ КАЖЕ: ось як ти виживеш.

Правило третє: звернися по допомогу.

— Джокере, — гукає він. На лінзі в правому оці з'являється фамільяр хлопця, його чути в імпланті в лівому вусі. Справжні трейсери бігають без ШІ-асистентів. Фамільяр легко вкаже найлегший маршрут, знайде приховані виступи та сповістить про мікрокліматичні умови. Паркур — це щось справжнє в абсолютно штучному світі. Джокер аналізує ситуацію. *«Ти в неймовірній небезпеці. Я сповістив рятувальників і викликав медичну службу».*

Правило четверте: час — твій друг.

— Джокере, скільки?

«Чотири хвилини».

От тепер хлопець має все, щоб вижити.

Перенапружений прес відгукується пекельним болем, а в лівому плечі щось рветься, коли він стягує футболку. На декілька секунд він полишає позу орла з розпростертими крилами та тривожно прискорюється. Вітер розриває футболку в його руках. Якщо послабить хватку, якщо втратить футболку — помре. Поки він летить із граничною швидкістю, треба зав'язати три вузли. Вузли — це життя. Тут 77-й поперечний міст: *ось тут!* Він розвертається, застосовуючи свої знання: верхню частину тіла й руки нахиляє вперед, зміщуючи центр ваги над центром тяжіння. Поза контролю. Він посунувся вперед, але щоб долетіти до мосту, забракло кількох метрів. На нього звернені обличчя. Придивилися: вони вже бачили літунів. А цей хлопчик не літун. Він — хлопчик, що падає.

Зав'язує шию та рукави в нещільний мішок.

— Час.

«Дві хвилини. За моїми підрахунками, ти впадеш...»

— Заткнися, Джокере.

Він стискає в кулаках футболку. Справа в правильному моменті. Занадто високо — і маневровість буде надміру обмеженою, щоб обійти переходи й переплетіння дротів між вежами. Занадто низько — і йому забракне часу знизити за

допомогою імпровізованого парашута швидкість до тої, що дозволить вижити. А йому треба приземлитися на швидкості, набагато нижчій за п'ятдесят кілометрів на годину.

— Скажеш, коли залишиться одна хвилина.

«Добре».

Гальмування буде шаленим. Через нього з рук може виврати футболку.

А тоді він помре.

Цього він уявити не може.

Він може уявити, що пораниться. Може уявити, як всі дивитимуться на його мертве тіло й литимуть сльози через цю трагедію. Така думка йому подобається, але це не смерть. Смерть — ніщо. Навіть не ніщо.

Він знову складає руки так, щоб пролетіти під канатною дорогою на висоті 23 поверху.

«Зараз».

Він виставляє руки вперед. Футболка тріпається й ляпотно на вітрі. Він затискає голову ліктями й підіймає руки догори. Зв'язана футболка надувається кулькою. Це раптове гальмування жорстке. Він кричить, коли потягнуте плече повертається в суглобі. Тримайся, тримайся, тримайся. Боги, боги, боги, земля так близько. Парашут вистрибує та смикається, ніби хтось бореться з ним, ніби цей хтось хоче вбити його. Напруга в руках, у зап'ястях — нестерпний біль. Якщо він зараз відпустить, то вдариться сильно й неправильно: спочатку ноги, тоді стегна й таз потрощать та вріжуться в його органи. Тримайся, тримайся. Він кричить, задихаючись від зусиль і відчаю.

— Джокере, — важко дихає він, — з якою швидкістю...

«Я лише можу припустити, оскільки...»

— Джокере!

«Сорок вісім кілометрів на годину».

Досі занадто швидко. Він вже бачить, куди впаде за декілька секунд. Чиста місцина поміж дерев у парку. Уздовж центральних доріжок бігають люди, хтось трохи далі, хтось ближче до місця, куди, їм здається, він упаде.

ЗМІСТ

ВОВЧИЙ МІСЯЦЬ	5
Дійові особи	6
ПІСЛЯ ПАДІННЯ: ОВЕН 2103.....	10
1: ДІВА 2105	17
2: ДІВА — ТЕРЕЗИ 2105.....	44
3: ОВЕН 2103 — БЛИЗНЮКИ 2105... ..	70
4: ТЕРЕЗИ 2105	102
5: ТЕРЕЗИ — СКОРПІОН 2105.....	142
6: БЛИЗНЮКИ 2105.....	189
7: ТЕРЕЗИ — СКОРПІОН 2105.....	217
8: СКОРПІОН 2105	253
9: ЛЕВ — ДІВА 2105	303
10: СКОРПІОН 2105	323
11: СКОРПІОН 2105.....	349
Глосарій.....	386
Місячний календар.....	389